

DANI ATKINS

Wat
wij samen
waren

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

Proloog

Het had iedereen kunnen overkomen.

Ze hadden ervoor kunnen kiezen om op een ander tijdstip te gaan, op een andere dag, of zelfs naar een ander strand. Het was het lot dat hen deed besluiten om met hun Range Rover het smalle weggetje af te rijden en precies op die plek de duinen in te gaan.

Aan de imperiaal van de wagen waren een robuuste oranje rubberboot en een paar roeispanen vastgebonden. Achter in de auto lagen een visserskoffer en twee hypermoderne hengels. Maar de mannen waren geen beroepsvissers. De plaatselijke krant zou ze beschermengelen noemen, maar hun echte beroep was een stuk minder poëtisch: ze waren artsen.

Ze hadden hun warme bedden en slapende vrouwen achtergelaten in hun luxe vakantiewoning en waren door het nog donkere huis geslopen als opgewonden schooljongens, vastbesloten om op avontuur te gaan.

Dokter Adam Banner, SEH-arts, zat achter het stuur. Hij grijnsde terwijl hij hete koffie uit een thermoskan dronk en over het geribbelde zand naar de waterkant reed. Naast hem zat dokter Phillip Digby, anesthesist en zeer competitieve sportvisser, die met hem wilde wedden wie die ochtend de meeste vis zou vangen, toen hij in een flits iets zag in de lichtbundels van de koplampen.

‘Wacht even. Wat was dat?’

Zijn voet gleed als vanzelf van het gaspedaal richting de rem, waarna Adam zijn blik van de verlaten zandduinen naar zijn passagier en oudste vriend naast hem wendde.

‘Wat was wát?’

Phil schudde zijn hoofd en boog zich voorover in zijn stoel om door de inktzwarte uitgestrektheid van zand en zee te turen, die alleen onderbroken werd door de schuimende witte branding waar water en kust samenkwamen.

‘Ik zag iets, daar helemaal op links. Bij de zandbanken.’

Adam remde af en staarde in de duisternis.

‘Wat voor iets?’ vroeg hij. Hij rilde onwillekeurig en herinnerde zich de waarschuwing die een oude man uit de buurt hun de avond ervoor in de pub had gegeven toen die van hun visplannen had gehoord. ‘Je moet uitkijken waar je loopt op die zandbanken,’ had de oude baas hun op het hart gedrukt, terwijl hij tevreden het biertje aannam dat Adam hem had aangeboden. ‘Ik heb wel gezien dat ze een man tot aan zijn middel omlaag zogen.’

Phil fronste. ‘Ik weet het niet zeker. Het zag eruit als een hoop stof, of zo.’

‘Het zal wel gewoon een stuk afgescheurd zeil zijn, aangespoeld op het getij,’ antwoordde Adam. Maar toch draaide hij de auto al in een langzame cirkel, om te proberen om datgene wat Phil dacht te hebben gezien in de koplampen te vangen.

‘Daar!’ riep Phil triomfantelijk. Aan de rand van de lichtbundel, gevaarlijk gemakkelijk te missen, bewoog inderdaad iets in de wind. Het was bleek en wapperde als een vlag. Vanaf deze afstand leek het te dun om een dik wasachtig stuk zeildoek te kunnen zijn. Het leek eerder een verfrommeld stoflaken.

Zwijgend draaide Adam de auto met de neus ernaartoe en voelde hoe de consistentie van het zand begon te veranderen naarmate ze dichterbij het mysterieuze object kwamen. De auto lag wat lager nu, zakte weg in de duinen die zelfs een voertuig als dat van hen, dat gebouwd was voor mul zand, aan de banden omlaagtrok.

De wielen begonnen te spinnen terwijl ze tractie zochten en met een hulpeloze schouderbeweging bracht Adam de auto tot stilstand, waarbij het object dat ze gingen onderzoeken nu direct verlicht werd door de koplampen. Met een woordeloze instemming stapten de twee man-

nen uit de auto en grepen tegelijk naar de zware gewatteerde jassen die ze op de achterbank hadden gegooid. Het was vijf uur 's ochtends, eind januari, en ze hadden geen thermometer nodig om te weten dat de temperatuur onder nul was gezakt.

Ze liepen snel en doelgericht, precies zoals ze ook door de gangen van het ziekenhuis beenden, al deden ze dat niet bewust. 'Echte dokters hollen niet, zoals op tv,' had Adam ooit tegen zijn vrouw gezegd, die verslaafd was aan medische dramaseries. 'En in de twintig jaar dat ik nu arts ben, heb ik ook nog nooit "stat" gezegd, wat ze altijd roepen als iets snel moet,' voegde hij er voor de goede orde aan toe.

'Het is vast iets van afval,' verklaarde Phil, die zijn voet uit het gulzige zand moest lostrekken.

'Als dat zo is, krijg ik een nieuw paar sneakers van je,' zei Adam, die zijn eigen voet met een luidruchtig soppend geluid omhoogtrok. 'Sterker nog...' Hij maakte zijn zin niet af. Want dat was het moment waarop hij de voet van de vrouw zag.

Ze konden zich geen van beiden herinneren hoe ze de laatste twintig meter naar de gewonde hadden afgelegd. Maar ze hadden gerend. Phil had naar zijn telefoon gegrepen en zachtjes gevloekt omdat hij geen signaal had, terwijl Adam op zijn knieën viel, naast de bewusteloze vrouw. Ze lag op de grond, gekleed in een dunne katoenen nachtjapon, één been blootgesteld aan de elementen, het andere verloren onder het oppervlak van de modder.

'Fuck! Geen ontvangst,' zei Phil, terwijl hij zijn mobiel verder maar liet voor wat hij was en zich naar Adam haastte, die al hoofdschuddend op zoek was naar een hartslag onder in de lange, slanke hals van de vrouw.

In een soepele choreografie boog Phil zijn oor naar de blauwgetinte lippen van de vrouw. Er was geen adem om zijn wang te verwarmen, haar borstkas bewoog niet meer op en neer. Hij pakte haar hand en sloeg op de rug ervan alsof hij een ader zocht.

'Hallo? Hallo? Hoort u mij?' riep hij, maar de vrouw reageerde niet.

'De ondergrond moet steviger zijn om haar te kunnen reanimeren,' zei Adam, klappertandend van de kou.

Er was waarschijnlijk wel een efficiëntere techniek om iemand uit de modder te halen, maar de dokters hadden allebei geen idee hoe dan precies, dus legden ze hun handen onder de oksels van de vrouw en trokken haar er met geweld uit, in de wetenschap dat ribben wel weer herstellen en gewrichten weer terug in de kom kunnen, maar dat een zuurstofgebrek in de hersenen niet meer goed kan komen.

‘Hier. Probeer de mijne,’ zei Adam en hij gooide zijn telefoon naar Phil voordat hij zich over de vrouw boog. Dit was wat hij deed. Het was zijn werk, en toch was dit de eerste keer in al die jaren sinds zijn afstuderen dat hij iemand buiten het ziekenhuis moest reanimeren.

Haar ribbenkast kwam omhoog door de kracht van zijn eerste poging tot mond-op-mondbeademing, maar nam de taak niet over toen hij klaar was. Hij voelde een onbekend soort trilling in zijn handen toen hij die midden op de borst van de vrouw zette en met de borstcompressies begon. Terwijl hij in haar longen ademde en haar hart ritmisch dwong om het bloed door haar lichaam te laten circuleren, probeerde Phil hun telefoons nog een keer.

‘Ik moet terug naar de weg om een ambulance te bellen,’ zei hij. Adam keek op van zijn patiënt; het zweet droop van zijn gezicht door zijn inspanningen. Hoe was het mogelijk dat hij het een paar minuten geleden nog zo koud had?

Phil had zich naar de auto omgedraaid toen hij ineens bewegingloos bleef staan door een plotselinge herinnering. ‘Die pub, gisteravond. Hing daar geen aed-kastje buiten aan de muur?’

De maan gleed achter een wolk vandaan en verlichtte de hoopvolle blik op Adams gezicht.

‘Ja, klopt! Dat is maar een paar kilometer hiervandaan.’

Het kostte Phil een kwartier om bij de pub te komen, het alarmnummer te bellen, de code te regelen om de defibrillator uit de kast te halen en weer terug te rijden naar het strand. De aanblik van Phils koplampen die het donkere strand doorkliefd, was een van de mooiste dingen die Adam ooit had gezien. Het voelde alsof zijn armen in brand stonden en zijn eigen ademhaling was moeizaam, maar zijn ritme was niet verslapt, geen seconde.

Hij had nauwelijks gekeken naar de slappe figuur op het zand van wie hij wanhopig bezig was het leven te redden, maar toen Phil snel de defibrillator opende deed hij dat toch. Het apparaat was bedoeld voor handen die veel minder bedreven waren dan die van hen, en toch volgden de mannen de instructies van het apparaat op alsof ze dit niet allebei al eindeloos vaak hadden gedaan.

Adam kromp ineen toen Phil het nachthemd van de vrouw openscheurde om bij de blote huid te komen en hij de gevlekte marmertint van haar torso zag. Hij ging tot de laatste seconde door met de compressies en stopte pas toen Phil het commando 'Los' riep. Toen de aed meldde dat er een hartslag was gevonden, geneerde Adam zich niet voor de tranen die over zijn wangen stroomden. En die stroomden nog steeds toen het welkome geluid van de sirene de komst van de ambulance aankondigde.

1

Het geronk van het vliegtuig was slaapverwekkend. Ik had niet verwacht dat ik in slaap zou dommelen, maar toch was ik er op een of andere manier in geslaagd om weg te glijden uit mijn bewustzijn totdat ik met een ruk overeind schoot door een paniekerige schreeuw. Er zijn een paar dingen in het leven die je nooit wilt horen: een angstige schreeuw op een commerciële vlucht is er daar één van, en je telefoon die je wakker maakt in het holst van de nacht is een andere. De afgelopen vier uur had ik dat allebei meegemaakt.

Terwijl ik met de knop zat te prutsen om mijn stoel weer in de juiste stand te zetten, merkte ik dat ik niet de enige passagier was die opgeschrokken was van die schreeuw. Het leeslampje brandde boven een aantal stoelen, zodat die mensen werden uitgelicht als acteurs op een verder donker podium. Terwijl ik om me heen keek om te zien wie er had geschreeuwd, duurde het nog best lang voor ik doorhad dat iedereen naar mij keek. En alsof ik nog meer bewijs nodig had, kwam er iemand van het cabinepersoneel doelgericht door het gangpad naar me toe. De 747 was donker genoeg om mijn blos te verbergen, maar ik voelde hem toch branden op mijn wangen.

De stewardess sprak met gedempte stem, omdat ze mijn medepassagiers niet wilde storen, al was dat waarschijnlijk overbodig na mijn luidruchtige uitbarsting.

‘Gaat het, mevrouw?’ vroeg ze zachtjes.

Ik knikte, een tikje overmand door haar vriendelijke toon. Woede of irritatie had ik beter te verteren gevonden op dat moment, want door mededogen zou ik zomaar in huilen kunnen uitbarsten.

‘Het spijt me. Ik denk dat ik een nare droom had. Het was niet de bedoeling om iedereen wakker te maken.’

Ze glimlachte ontspannen. ‘Geeft niks. Niemand slaapt goed op een nachtvlucht. Het zou u verbazen hoeveel passagiers nachtmerries hebben als ze vliegen.’

Ik glimlachte flauwtjes, omdat ik mijn nachtmerrie nog steeds voelde, ook al had ik mezelf wakker geschreeuwd.

‘Kan ik iets te drinken voor u halen, of iets te eten?’

Ik schudde mijn hoofd en sloeg het aanbod van eten af, net als een paar uur eerder, kort na het opstijgen. Mijn biologische klok stond nog steeds op New Yorkse tijd en ik was niet gewend om midden in de nacht een smakeloze maaltijd te eten.

‘Misschien ga ik me even opfrissen,’ zei ik, terwijl ik een blik omhoog wierp en tot mijn opluchting vaststelde dat de dichtstbijzijnde wc op dat moment niet bezet was.

Ik mompelde een beschaamd excuus tegen de passagiers in de rijen om me heen, van wie er velen nog steeds nieuwsgierig naar me keken, misschien in afwachting van mijn volgende uitbarsting. Maar die ging niet komen, daar was ik zeker van. Slapen kon ik de rest van de nacht, tot ons vliegtuig op Heathrow zou landen, wel op mijn buik schrijven.

Nadat ik het slot op zijn plek had geschoven, leunde ik achterover tegen de klapdeur van het toilet. Het was zo klein als een sarcofaag en na een paar uur vliegen was het op het randje van onaangenaam. Ik trok een handvol papieren doekjes uit de dispenser en hield die onder de koude kraan voordat ik ze tegen mijn verhitte gezicht drukte. Geen mens ziet er goed uit onder zulk fel licht, maar de tl-balk aan het plafond was wel heel onvriendelijk voor mijn bleke huid. De sproeten die er op een goede dag uit konden zien als spikkels goudstof, leken nu op modderspetters. Het was een ongelukkige analogie.

Ze zat onder de modder – haar voeten waren er helemaal mee bedekt.

Mijn moeders stem was in mijn geheugen geslopen en haar woorden waren nog altijd bij me op achtendertigduizend voet.

Ik staarde naar mijn spiegelbeeld alsof ik het nog nooit eerder had

gezien. Mijn wangen waren ingevallen en mijn ogen leken gigantisch – en dan niet zoals die van een schattig Disney-figuur, maar rond en angstig, zoals ze nu al vier uur stonden. Mijn kastanjebruine haar zag er dof en plat uit en had dringend de wasbeurt nodig die ik mezelf die ochtend had beloofd. Maar de plannen voor het ontspannen dagje dat ik voor ogen had waren tenietgedaan door het panische telefoontje van mijn moeder, midden in de nacht. Jeff hoorde mijn telefoon eerder dan ik. Zijn linkerarm, die wild over zowel zijn kussen als het mijne had gemaaid, viel naar beneden om me wakker te schudden.

‘Je cell,’ mompelde hij, en zijn Brooklyn-accent verdween in het traagschuim van mijn kussens terwijl hij wegdook voor het geluid.

Na vier jaar in de VS noemde ik mijn telefoon zelf nog een mobiel-tje, maar ik wist wat hij bedoelde.

Fronsend greep ik ernaar, keek eerst naar de tijd en vervolgens naar de identiteit van de beller. Sommige van mijn oude vrienden uit het VK hadden nog steeds moeite met het tijdsverschil en telden de uren erbij op die ze eigenlijk af moesten trekken, maar mijn moeder deed dat nooit. Overal in haar huis waren klokken ingesteld op New Yorkse tijd.

Ik stapte snel uit bed, rillend in de koude lucht van mijn appartement. Ik pakte een dik vest van de rugleuning van een stoel en trok dat snel aan terwijl ik me naar mijn smalle gang haastte en al lopend opnam.

‘Mam?’ Uit gewoonte zette ik een vraagteken achter haar naam, hoewel mijn telefoon haar al had geïdentificeerd. Ik had geen idee waarom ze belde en toch had ik al een lichte trilling in mijn stem. Het vreemde geluid aan de andere kant van de lijn had niets te maken met mobiele-telefoonontvangst of vervormde geluidsgolven. Het kostte me een paar seconden om het te plaatsen, want in de eenendertig jaar dat ik leefde had ik het maar een paar keer eerder gehoord. Ze huilde.

‘Mam, wat is er? Wat is er aan de hand?’

Nog meer tranen en toen een gebrabbeld zinnetje dat niet te ontcijferen was.

Ik stond inmiddels tegen de oude radiator in de gang, die zijn warmte vasthield lang nadat de andere leidingen waren afgekoeld, maar er

was een ijzige angst in mijn aderen gekropen. Het was bijna alsof ik het al wist.

‘Is er iets gebeurd? Ben je ziek?’

Ze had de bouw van een uitgemergelde mus, maar mijn drieën-ventigjarige moeder had in feite het gestel van een tamelijk robuuste os.

‘Het gaat niet om mij. Het is Amelia,’ zei ze jammerend.

Mijn knieën werden vloeibaar en ik gleeed langzaam langs de muur naast de radiator naar beneden.

‘Mimi?’ vroeg ik, want haar kinderachtige bijnaam dook ineens op uit de gewelven van mijn geheugen. Zo had ik haar niet meer genoemd sinds ik een jaar of zes was, toen mijn tong eindelijk de naam van mijn oudere zus onder de knie had.

‘Ze is naar het ziekenhuis gebracht. Daar bel ik nu vandaan,’ antwoordde mijn moeder en voor het eerst merkte ik de galm op en een onbekende soundtrack op de achtergrond.

‘Is ze ziek? Heeft ze een ongeluk gehad?’ Ik vuurde mijn ergste angsten af, alsof het kogels in een geweer waren.

‘Ja... en... nou, nee, het was niet echt een ongeluk. Ze is verdwaald, denken ze.’

‘Met de auto?’ vroeg ik, verwoed proberend een verhaal samen te stellen dat ik kon begrijpen.

‘Nee. Terwijl ze langs het strand liep.’

Er waren te veel verwarrende feiten om in één zin te vatten. ‘Ik begrijp het niet, mam. Wat deed ze midden in de nacht op het strand in januari? Het moet ijskoud zijn geweest. En hoe is ze in hemelsnaam verdwaald? Ze kent de kustlijn bij haar huisje op haar duimpje.’

‘Ik weet het niet, Lexi. Het slaat allemaal nergens op. En wat zij allemaal zegt slaat ook nergens op. Ze moesten haar verdoven in het ziekenhuis omdat ze over haar toeren raakte.’

Van alle angstaanjagende dingen die mijn moeder tot nu toe tijdens ons gesprek had gezegd, was dat waar ik nog het allerbangst van werd. Amelia was de verstandigste van ons. Het ‘wijze hoofd op jonge schouders’, zoals iedereen zei toen ze op haar zestiende een rots in de bran-

ding was geworden voor mama en mij, nadat papa was omgekomen bij dat tragische en onverklaarbare ongeluk.

Mijn zus was altijd degene geweest bij wie ik als eerste aanklopte. Het was Amelia die me had geleerd hoe ik tampons moest gebruiken, hoe ik moest worteltrekken en zelfs hoe ik een driepuntsdraai moest maken, iets wat mijn rijinstructeur nooit gelukt was. Ik was altijd de dromer van de familie geweest, degene die zich in boeken verstopte. Maar Amelia was zo ongeveer al volwassen uit de baarmoeder gekomen.

Het idee dat mijn capabele oudere zus verdwaald zou raken op een winters strand – waar ze elke dag van het jaar een wandeling maakte – was gewoonweg onvoorstelbaar.

‘Ze zijn bang dat ze onderkoeld is geraakt,’ ging mijn moeder verder. ‘Ze was echt zo koud toen ze haar binnenbrachten.’

Ik keek door het raam in de gang naar buiten, en zag dat New York al bedekt was door vijf centimeter sneeuw. De laatste keer dat Amelia me in de winter opzocht, had ik haar geplaagd omdat ze zich als een poolreiziger had aangekleed als ze ook maar één straat verderop moest zijn.

‘Ze hebben haar vlak voor zonsopgang gevonden, op een zandbank,’ zei mijn moeder, haar stem wiebelend terwijl ze een onbegrijpelijk beeld schetste. ‘Buiten was het min één, maar ze had niets aan behalve een nachtpon en ze was op blote voeten.’

‘*What the fuck?*’ zei Jeff, die verdwaasd met zijn ogen knipperde toen ik de plafondlamp aandeed. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij terwijl hij zijn telefoon van het nachtkastje greep. ‘Jezus, Lexi, het is halftwee ’s nachts.’

‘Ik moet inpakken,’ zei ik met een geknepen stem terwijl ik mijn koffer van de kast haalde. Hij stuitte op het matras en raakte Jeffs voet, die op mijn helft van het bed lag.

‘Is dit vanwege dat telefoontje?’ vroeg Jeff. Hij was nog steeds midernachtelijk traag, terwijl ik draaide op gierende adrenaline.

‘Het was mijn moeder,’ zei ik, terwijl ik zomaar wat kleren uit de

kast trok en ze lukraak in de koffer gooide. ‘Amelia is naar het ziekenhuis gebracht. Ze denken dat ze onderkoeld is.’

Jeff haalde een hand door zijn dikke zandkleurige haar, dat al warrig was van de kussens. ‘Shit. Wat klote. Ik dacht dat Engeland eerder nat was dan koud?’

Ik haalde een arm vol truien uit een la en gooide die in de richting van de koffer. De meeste troffen hun doel. Jeff voelde dat dit niet het moment was om het klimaat van mijn thuisland te bespreken, trok snel zijn boxershort aan en sprong uit mijn bed.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg hij, terwijl hij weer naar zijn telefoon greep. ‘Wil je dat ik kijk of er vluchten zijn?’ Mijn dankbare glimlach was alweer verdwenen voordat hij hem kon zien. Ik was al bezig me aan te kleden voor mijn lange reis naar huis toen hij naar de keuken liep om koffie te zetten, al betwijfelde ik of er tijd was om die op te drinken.

Een kwartier later stond ik naast een uitpuilende koffer die waarschijnlijk te zwaar was en gevuld met de verkeerde kleren. Het maakte niet uit. Amelia en ik waren even groot. Ik kon alles van haar lenen wat ik nodig had.

‘Paspoort? Bankpassen? Mobiele telefoon?’ vroeg Jeff met een blik op de grote tas die aan mijn schouder hing.

Ik knikte. We hadden niet veel gezegd terwijl ik door het appartement raasde, de bederfelijke waren in de vriezer gooide en een briefje krabbelde om onder de deur van de conciërge te schuiven. Ik had geen idee hoelang ik weg zou blijven en toen Jeff vroeg hoe dat moest met mijn werk, had ik hem aangekeken alsof hij een vreemde taal sprak. Mijn werk was niet eens in me opgekomen, wat hij zich waarschijnlijk niet kon voorstellen als hij in mijn schoenen stond. ‘Ik zal ze bellen en het uitleggen als ik geland ben,’ zei ik, terwijl ik op het laatste nippertje toch maar mijn laptop pakte en die in mijn handbagage stopte.

‘Wel slechte timing, met dat aanbod van die nieuwe baan, en zo,’ zei hij.

De blik die ik hem toewierp sprak boekdelen. Familie was alles voor me, iets wat Jeff nooit echt had begrepen.

‘Komt vast wel goed,’ zei ik met een zelfverzekerdheid die best weleens misplaatst kon zijn. Werken als redacteur in de VS was heel anders dan werken als redacteur in het Verenigd Koninkrijk, en kansen zoals die ik net op mijn werk had gekregen waren zeldzaam.

De gammele lift van mijn gebouw, die er een pervers genoeg in schepte om de bewoners te terroriseren, trilde alarmerend toen hij ons naar het straatniveau bracht. Tijdens de afdaling hield ik mijn ogen op het nummer van de verdieping gericht. *Niet stukgaan. Niet deze nacht. Niet nu.* Het was een goed advies voor zowel de temperamentvolle lift als voor mezelf. De lift bracht ons met een huiveringwekkend geschok naar de begane grond.

Ik merkte nauwelijks dat de nachtelijke koude lucht in mijn wangen beet toen we de steile trap afliepen naar de straat. ‘Je kunt het best naar het kruispunt gaan voor een taxi,’ zei Jeff, terwijl hij mijn koffer uit de bevroren sneeuw op de stoep tilde.

Ik tuurde door de vallende sneeuw op zoek naar een kanariegele taxi, het soort dat me zo in verrukking had gebracht toen ik net naar New York was verhuisd, alsof ik niet helemaal had verwacht dat ze echt waren en niet alleen in films en tv-series gebruikt werden.

‘Daar is er een!’ riep ik, en ik begon onnodig te rennen, wat de gladde zolen van mijn laarzen niet aankonden.

‘Pas op, de stoep!’

Jeffs waarschuwingskreet kwam te laat; mijn voeten vlogen als die van een stripfiguur onder me vandaan. Ik landde zo keihard op het ijzige oppervlak dat er ongetwijfeld een blauwe plek van zou komen. Maar het was niet de pijn die de tranen in mijn ogen veroorzaakte. Het was de onophoudelijke angst en een slecht voorgevoel dat zo sterk was dat het me bijna verstikte. Ik krabbelde weer overeind met de snelheid van een gevallen kunstschaatser.

‘Gaat het?’ vroeg Jeff, terwijl hij zijn hand al opstak om een van de vele taxi’s die over het kruispunt reden staande te houden. Precies zoals hij had voorspeld. Ik woonde hier al vier jaar, maar ik had me nog nooit zo’n New Yorker gevoeld als vannacht.

Ik gaf de chauffeur mijn bestemming op en keek toe terwijl hij mijn zware koffer in de kofferbak van de taxi tilde.

‘Wil je dat ik met je meega?’ vroeg Jeff en ik draaide me zo snel om dat ik bijna weer op de grond belandde.

‘Meen je dat?’ vroeg ik, terwijl de tranen die ik met moeite probeerde binnen te houden mijn zicht al vertroebelden door dat gulle aanbod. ‘Zou je dat willen?’ Er viel een ongemakkelijke stilte, gevolgd door een race om te zien wie van ons als eerste mijn fout zou inzien.

‘O, ik snap het. Je bedoelt naar het vliegveld.’

Stom, stom, stom. Ik sloeg mezelf voor mijn kop, wetende dat ik de teleurstelling niet snel genoeg van mijn gezicht had geveegd. Natúúrlijk bood Jeff niet aan om ook op het vliegtuig te stappen en met mij duizenden kilometers over de Atlantische Oceaan te reizen. Onze relatie was te knipperlichterig voor zo’n soort commitment.

‘Of ik neem een taxi van hier naar mijn huis,’ vulde hij lamlendig aan.

De chauffeur, die klaar was met het opbergen van mijn koffer, wierp me een blik van medeleven toe. Zelfs volslagen vreemden konden zien dat Jeff en ik niet van plan waren om de afstand te overbruggen. Daarom duurde het zo lang voordat wij dat ook inzagen?

‘Geen punt,’ zei Jeff, en hij hield mijn elleboog vast toen ik achter in de taxi stapte. ‘Dan kunnen we even bekijken welke vluchten ik voor je heb gevonden.’

Ik lette niet zo goed op als had gemoeten tijdens de rit van drie kwartier naar het vliegveld. Ik zei heel vaak ‘yep’ en ‘hm-hm’ terwijl Jeff de verschillende routes die hij online had gevonden voor me opnoemde, want mijn blik dwaalde steeds af naar de ramen van de taxi waardoor ik zag hoe New York onder een deken van sneeuw verdween. Was het op het strand waar mijn zus gevonden was ook zo koud? Kan een gezonde, verder sterke vrouw van negenendertig herstellen van onderkoeling? En wat had haar überhaupt bezielde om midden in de nacht naar buiten te gaan?

Die niet te beantwoorden vragen speelden nog steeds door mijn hoofd toen we voor de vertrekhal stil bleven staan. Voor ik mijn porte-

monnee kon pakken, was Jeff al aan het betalen. Het was een aardig gebaar en ik wilde liever niet denken dat hij het deed uit schuldgevoel.

‘Sterkte,’ zei de chauffeur toen hij mijn koffer uit de taxi had getild en naast me op de stoep zette, en ik ging er maar van uit dat hij het had over mijn reis naar huis en niet over mijn relatie.

De *city that never sleeps* had zijn reputatie waargemaakt op de weg, en ook op de luchthaven was het een drukte van belang. Ik wist al van Jeffs zoekresultaten dat ik vijf uur te vroeg was voor een directe vlucht, maar al zou ik maar een paar minuten eerder in Londen aankomen, dan was ik blij met elke mogelijkheid.

Jeff was lang en breed, had American football gespeeld voor zijn universiteit en dat talent zette hij in om in een rechte lijn door de menigte naar de desk van de luchtvaartmaatschappij te lopen. Daar kwamen we aan zonder ook maar één botsing met een rolkoffer of volgestouwde bagagetrolley. Het goede nieuws was dat er geen rij stond; het slechte was dat dat kwam doordat er bijna geen vluchten voor me beschikbaar waren.

‘Misschien kun je toch beter wachten op die directe vlucht?’ opperde Jeff, zijn knappe voorhoofd fronsend nadat hij de zigzagroute van de baliemedewerker had aangehoord. ‘Misschien kun je zelfs nog wel een stoel in de businessclass regelen als je nog even geduld hebt.’

Was dat het moment waarop het tot me doordrong dat een gedeelde liefde voor Chinees eten, filmhuisfilms en tamelijk geweldige seks niet genoeg zou zijn om de rest van ons leven samen te blijven? Jeff was enig kind en niet echt close met zijn ouders, niet in geografische zin en niet in emotionele zin. Terwijl ik me precies aan de andere kant van dat spectrum bevond. Ik mocht dan duizenden kilometers bij Amelia en mijn moeder vandaan wonen, de band die ik met hen had, voelde op dat moment sterker dan ooit.

Ik negeerde hem en draaide me om naar de vrouw achter het plexiglas. ‘Het maakt mij echt niet uit waar ik moet zitten. Desnoods stopt u me in het ruim bij de bagage, als dat de enige optie is. Als u me maar helpt om zo snel mogelijk thuis te komen. Alstublieft.’

Ik schoof mijn paspoort en creditcard over de balie en knipperde

niet eens met mijn ogen vanwege de torenhoge prijs van mijn last-minuteticket.

‘Enkele reis?’ vroeg de baliemedewerkster, haar vingers indrukwekkend snel over haar toetsenbord bewegend.

‘Ja, denk ik wel.’ Ik hoorde Jeffs ingehouden adem, maar draaide me niet om. Ik was te druk bezig om mijn koffer in te wisselen voor een boardingpass en me de opdracht van de vrouw ter harte te nemen, namelijk dat ik nu ‘als een gek naar de gate moest sprinten’.

Ik was te ademloos van de sprint naar security om zelfs maar de helft van de dingen te zeggen die ik eigenlijk tegen Jeff had moeten zeggen. Dat moest allemaal maar wachten. Misschien voelde hij het zelf wel aan, want de kus die hij op mijn mond drukte had iets gehaasts en afstandelijks.

‘Bedankt voor het meekomen,’ zei ik, al op weg naar het automatische poortje.

‘Laat maar weten als je bent geland,’ riep hij toen het poortje me er aan de andere kant weer uitspuwde.

Het voelde alsof er al een heel continent tussen ons in zat.

Eerder verschenen van Dani Atkins:

Versplinterd
Duet met jou
Zonder mij
Dromen van jou
Een hemel vol sterren
Zes dagen

Eerste druk, november 2024

Oorspronkelijke titel *The Memory of Us*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, part of Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © Dani Atkins, 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp- en illustratie De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Head of Zeus

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 7506 0

ISBN e-book 978 90 261 7507 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7508 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.